

Biskoppens NYHEDSBREV

MAJ 2018

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Præstens arbejde

Som nogle af jer måske kan huske, så landede der sidste år, og under stort rabalder, en arbejdsmiljørapport rundt omkring på de folkekirkelige skriveborde. Rapportens konklusion var ret så chokerende, da den viste, at der var/er et stort mobbeproblem i folkekirken, især blandt præsterne. Kirkeministeren talte i den anledning med store bogstaver. Forståeligt nok. Og hun bad – også forståeligt nok – biskopper, provster, præster og menighedsråd – om at få gjort noget ved problemet.

Her i Aarhus Stift besluttede arbejdsmiljøudvalget at gennemføre en ny undersøgelse med særligt fokus på det psykiske miljø. Det vil sige, at de i forvejen hårdt prøvede præster skulle trækkes med endnu en spørgeskemaundersøgelse. Og lad mig lige tilføje, at jeg fuldt ud forestår irritationen over igen at skulle sidde og krydse af og svare på spørgsmål, man måske selv synes er overflødige. Men tak fordi så mange af jer gjorde det! Det har nemlig gjort os, der har med arbejdsmiljøet at gøre meget klogere på mange ting.

Vigtigst af alt gjorde det os klogere på, at der i Aarhus Stift IKKE findes mobning i det omfang, der kom til udtryk i den landsdækkende rapport. Ikke, at der ikke er problemer eller udfordringer med vores arbejdsmiljø. For det er der. Mange præster føler en stor arbejdsbyrde og en manglende sammenhæng mellem arbejdsliv og privatliv, ligesom det kan være svært at finde en passende balance mellem såkaldte "kan-" og "skal-opgaver". Men regulær mobning – altså det at en person regelmæssigt og over længere tid og på grov vis udsætter en anden person for krænkende handlinger – findes altså ikke i det omfang, vi frygtede.

Det skal selvfølgelig ikke få os hen i hængekøjen. Vores alarmklokke skal fortsat ringe højt og gennemtrængende, hvis vi på nogen måde oplever den slags på vores fælles arbejdsplads. Og så skal vi selvfølgelig være rigtig meget opmærksomme på de andre problemer, der påpeges. For hvad skyldes det, at arbejdet vokser mange af os over hovedet, så vi nogle gange synes, at det fylder det hele? Og hvad gør vi ved det?

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
JUNI 2018**

Og så vil jeg også erindre jer om, at kirkerne er jeres, forstået på den måde, at en gudstjeneste i nødstilfælde kan holdes uden en præst, for så vidt det handler om at synge nogle salmer, læse teksterne og bede fadervor sammen. Men igen: tal lige med provsten først.

Ellers går arbejdet jo ufortrødent – og på rigtig mange måder – videre i vores fælles folkekirke. Medierne elsker jo at tale om krise, om faldende medlemstal, flere ateistkonfirmationer og alt det der. Men når man ser nærmere på den folkekirkelige hverdag, både hvad angår det særlige med nye tiltag og det almindelige med hverdagens og søndagens faste traditioner, så er det nogle gange svært at bevare pessimismen. Jeg kan ikke huske, at kirkegangen, engagementet og interessen har været større, og jeg glæder mig dagligt over det store stykke arbejde, I hver især yder i sogne og provstier.

Hvad der derimod ærgrer mig, er, at sideløbende med den positive opmærksomhed overfor vores folkekirke og det den bygger på, finder man også en frygt for religionen, der kommer til udtryk på mange forskellige måder. Nogle gange er det som om, at den religionsfrihed vi siden Grundlovens indførelse har bygget på som noget helt selvfølgeligt, udfordres godt og grundigt. Ikke mindst når vi tror, at vejen frem er forbud i mødet med det, vi ikke forstår eller bryder os om. Forbud mod religiøs hovedbeklædning og forbud mod omskæring af drengebørn ikke mindst.

Men forbud i åndelige eller troens anliggender kommer der ikke noget godt ud af. Det har ikke mindst Grundtvig lært os. Vi kan være uenige, så det ryger. Vi kan være komplet uforstående overfor andre religioners praksis og ritualer, men vælger vi en anden vej end argumentets, så ender det let med, at det der før foregik i det åbne, nu gemmes væk for verden. Nogle gange med grimme resultater til følge. Og hvis vi tænker os godt om, ønsker vi vel heller ikke en stat, der skal vogte og i detaljer bestemme over os, og hvordan vi indretter os med vores tro.

Men nu nærmer pinsen sig. Pinsen som måske er den kirkelige højtid, der gør mindst væsen af sig udenfor kirkens mure. Men dens budskab er i den grad vigtigt for det, der skete julenat og påskemorgen. Det er nemlig der, vi fejrer, at det der skete dengang for længe siden er noget, der har betydning for os her og nu. Budskabet lever og bliver ved med at springe ud og sætte blomster.

Og passende nok er det jo også med pinsen, at skoven bliver grøn, og sommeren folder sig ud i al sin pragt.

Glædelig pinse og glædelig sommer.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
MAJ 2018**